

Sygn. akt XVII AmE 119/06

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Bolesław Wadowski

Protokolant: asystent sędziego Agnieszka Spurek

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2007 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E S.A. w K, K E E SA w
G, L SA w L, Ł Z E SA w Ł,
R Z E SA w R, S SA w W,
Z E B SA w B, Z E W
T. SA w W: , Z E O R K SA w
S, E SA w P, Z E Ł T w Ł

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

przy udziale zainteresowanego P -O SA w W

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 maja 2006r.

odmawiającego wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Prezesa

Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 lutego 2006r.

1. oddala odwołanie

2. umarza postępowanie w stosunku do Z K E SA w

Z

3. zasądza od powodów

a) E S.A. w K

b) K E E SA w G

c) L SA w L

d) L Z E SA w Ł

- e) R   Z   E   SA w R
- f) S   SA w W
- g) Z   E   B   SA w B
- h) Z   E   W   -T   SA w W
- i) Z   E   O   R   -K   SA w S
- j) E   SA w P
- k) Z   E   Ł   -T   w Ł

na rzecz zainteresowanego P -O   SA w W   kwotę po 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) od każdego z powodów tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

Dnia 22 maja 2006 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany w dalszej części niniejszego uzasadnienia „Pozwanym”) po rozpatrzeniu wspólnego wniosku z dnia 28 kwietnia 2006 r. przedsiębiorstw energetycznych:

- 1) E S.A. z siedzibą w K , ul. K ,
- 2) K E E S.A. z siedzibą w G , ul. G ,
- 3) L S.A. z siedzibą w L , ul. L ,
- 4) Ł Z E S.A. z siedzibą w Ł , ul. Ł ,
- 5) R Z E S.A. z siedzibą w R , ul. R ,
- 6) S R S.A. z siedzibą w W , ul. W ,
- 7) Z E B S.A. z siedzibą w B , ul. B ,
- 8) Z E W -T S.A. z siedzibą w W , ul. W ,
- 9) Z E O R -K S.A. z siedzibą w S , Al. S ,
- 10) Z K E S.A. z siedzibą w Z , ul. Z ,
- 11) E S.A. z siedzibą w P . , ul. P ,
- 12) Z E Ł -T S.A. z siedzibą w Ł , ul. Ł ,

zwanych dalej Powodami, o stwierdzenie nieważności decyzji Pozwanego z dnia 10 lutego 2006 r. Nr DPK-7102-14(5)/2006 zatwierdzającej Instrukcję Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowej (zwaną dalej „IRiESP”) wydał Decyzję o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 10 lutego 2006 r. Nr DPK-7102-14(5)/2006 (dalej Decyzja z dnia 22 maja 2006 r.)

Pismem z dnia 08 sierpnia 2006 r. jeden z Powodów tj. Z K E S.A., z siedzibą w Z cofnęła odwołanie od Decyzji Pozwanego.

Pozwany w uzasadnieniu Decyzji z dnia 22 maja 2006 r. wskazała, że została ona wydana w postępowaniu administracyjnym, którego stroną był jedynie P -O S.A. (dalej Zainteresowany), czyli przedsiębiorstwo, które zostało wyznaczone decyzją Pozwanego jedynym operatorem systemu przesyłowego elektroenergetycznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jednocześnie zostało zobowiązane na mocy konkretnego przepisu prawa materialnego (art. 9g ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne) do określonego zachowania, czyli do przedłożenia do zatwierdzenia Pozwanemu stosownej treści IRiESP.

Pozwany argumentuje, że postępowanie w sprawie zatwierdzenia IRiESP nie dotyczyło w sposób bezpośredni interesu prawnego ani obowiązku żadnej innej osoby fizycznej lub prawnej, ani też jednostki organizacyjnej poza Zainteresowanym. Dlatego jedynie Zainteresowanemu można przypisać interes prawny, który został skonkretyzowany w decyzji Pozwanego z 10 lutego 2006 r. Na tej podstawie Pozwany uznał, że w postępowaniu o

zatwierdzenie IRiESP Powodowie nie mogli być stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. Pozwany przyznał, że zatwierdzenie IRiESP nie było dla Powodów faktem obojętnym, jednak nie dotyczyło bezpośrednio ich sfery prawnej, ponieważ decyzja z dnia 10 lutego 2006 r. nie rozstrzyga o ich prawach i obowiązkach wprost. Dlatego Powodowie w postępowaniu w sprawie zatwierdzenia decyzji z dnia 10 lutego 2006 r. mogli mieć jedynie interes faktyczny tj. być bezpośrednio zainteresowanymi treścią IRiESP. Jednak interesu faktycznego nie można utożsamiać z interesem prawnym. Pozwany uznał, przytaczając orzecznictwo z przedmiotowego zakresu, iż w tej sprawie nie istnieje przepis prawa materialnego stanowiący podstawę interesu lub obowiązku Powodów. Dlatego Pozwany uznał, iż brak jest przesłanki formalno prawnej warunkującej dopuszczalność wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 lutego 2006 r., ponieważ żaden z Powodów nie może być uznany za stronę postępowania.

Mając powyższe na względzie dnia 22 maja 2006 r. Pozwany podjął decyzję o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności swojej decyzji z dnia 10 lutego 2006 r. (Dalej Decyzja Pozwanego).

Od wydanej Decyzji Pozwanego odwołanie w ustawowym terminie wnieśli Powodowie

Powodowie zaskarżyli Decyzję Pozwanego w całości zarzucając:

I. naruszenie prawa procesowego:

- (i) art. 28 k.p.a. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie prowadzące do nieprzyznania Powodom przymiotu strony w postępowaniu, a przez to do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z 10 lutego 2006 r.;
- (ii) art. 6, 7, 8 k.p.a. poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia kwestii przyznania Powodom przymiotu strony w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji z 10 lutego 2006 r.;

II. przepisów prawa materialnego

- (i) art. 9g ust. 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 – „Prawo energetyczne”) poprzez brak jego zastosowania prowadzący do nieprzyznania Powodom przymiotu strony w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji z 10 lutego 2006 r.

W związku z powyższymi zarzutami Powodowie wnieśli o:

- uchylene Decyzji Pozwanego w całości
- zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powodów kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania Powodowie twierdzą, że postępowanie w sprawie zatwierdzenia IRiESP dotyczy nie tylko interesu prawnego i obowiązków Zainteresowanego, ponieważ Decyzja Pozwanego zatwierdzająca IRiESP nakłada również obowiązki na każdego z Powodów jako operatora systemów dystrybucyjnych. Powodowie swój interes prawny wywodzą z art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego, na podstawie, którego każdy z nich jest zobowiązany do opracowania, przedłożenia Pozwanemu i stosowania instrukcji ruchu i eksploatacji sieci dystrybucyjnej (IRiESD), w której musi uwzględnić wymagania określone w opracowanej przez Zainteresowanego i zatwierdzonej przez Pozwanego IRiESP. Stąd

zdaniem Powodów, każdy z nich ma bezpośredni interes prawny w ukształtowaniu i zatwierdzeniu IRiESP, a zatem powinien zostać uznany przez Pozwanego za stronę w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP.

Powodowie wskazują, że przepis art. 9g ust. 9 w związku z art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego nakazują by w terminie 60 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki zatwierdzonej IRiESP (tj. od dnia 15 lutego 2006 r.) każdy z Powodów opracował i przedłożył do zatwierdzenia Pozwanemu swoich IRiESP, które muszą uwzględniać wymogi IRiESP. Jak argumentują Powodowie skoro art. 9g ust. 7 Prawa energetycznego stanowi przepis prawa materialnego zobowiązujący zainteresowanego do określonego zachowania (przedłożenia do zatwierdzenia IRiESP), przez co Zainteresowany jest stroną takiego postępowania, to analogicznie przepis art. 9g ust. 9 Prawa energetycznego jest przepisem materialnym zobowiązującym Powodów do określonego zachowania (uwzględnieni w IRiESP wymogów określonych w IRiESP) przez co Powodowie posiadają przymiot strony również w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP.

Przytaczając wypowiedzi doktryny Powodowie wskazują też, iż nawet gdyby przyjąć hipotetycznie, iż postępowanie o zatwierdzenie IRiESP dotyczyło jedynie pośrednio ich interesów prawnych to i tak mieliby oni interes prawny w sprawie na podstawie prawa refleksowego, skoro prawo podmiotowe wykonywane przez Zainteresowanego prowadziło do naruszenia nieobojętnych dla interesów Powodów norm prawa przedmiotowego (określonych w art. 9 ust. 5 Prawa energetycznego). Powodowie zarzucają Pozwanemu, iż w ogóle pominął w Decyzji istnienie przepisu art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego, który według Powodów jest przepisem prawa materialnego będącym podstawą do skutecznego żądania przez Powodów ochrony ich interesów prawnych. Powodowie uważają, że przepis art. 9g ust. 2 Prawa energetycznego wprowadzający obowiązek konsultacji projektu IRiESP z użytkownikami systemu, w tym z Powodami, stanowi jedynie dodatkowe potwierdzenie, iż Powodowie mają interes prawny „w ukształtowaniu mechanizmów bilansowania systemu i zarządzania ograniczeniami systemowymi”, co oznacza, że powinni być stroną postępowania o zatwierdzenie IRiESP. Dodatkowo Powodowie podnoszą, iż operatorzy systemów dystrybucyjnych, których w Polsce jest 14, podobnie jak operator systemu przesyłowego, są podmiotami prowadzącymi działalność koncesjonowaną, co oznacza, że stanowią szczególną grupę użytkowników systemu, odpowiedzialnych za ruch systemu dystrybucyjnego, bezpieczeństwo jego funkcjonowania, jak również za uwzględnienie w IRiESP wymagań określonych w IRiESP. Ma to zdaniem Powodów wskazywać, iż błędne jest stanowisko Pozwanego, według którego, gdyby wszyscy użytkownicy systemu mieli prawa strony w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP, to prowadzenie i zakończenie takiego postępowania byłoby niemożliwe.

Mając powyższe na względzie Powodowie w odwołaniu twierdzą, że Pozwany dokonał nieprawidłowej i niezasadnej wykładni przepisu art. 28 k.p.a. doprowadzając do nieprzyznania Powodom statusu strony w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP zakończonym decyzją z dnia 10 lutego 2006 r. jak również w postępowaniu wszczętym przez Powodów Wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 lutego 2006 r., zakończonym Decyzją Pozwanego. Oznacza to zdaniem Powodów, iż Pozwany naruszył rażąco art. 28 k.p.a. pozbawiając Powodów ochrony swoich interesów prawnych. Dodatkowo Powodowie w odwołaniu wskazują, że z uwagi na to, że Pozwany wydał Decyzje w sprzeczności z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa administracyjnego, bezpodstawnie odmówił wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia

10 lutego 2006 r., co stanowi rażące naruszenie szeregu zasad ogólnych postępowania administracyjnego, a w tym:

- zasady praworządności wyrażonej w art. 6 k.p.a.
- zasady kontroli i nadzoru nad przestrzeganiem prawa w postępowaniu oraz zasady prawdy obiektywnej i zasady uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli (art. 7 k.p.a.); oraz
- zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa wyrażonej w art. 8 k.p.a.

Jak twierdzą Powodowie fakt naruszenia tych zasad jest wystarczającą podstawą do uchylenia zaskarżonej Decyzji Pozwanego.

Dnia 30 sierpnia 2006 r. Pozwany przedłożył odpowiedź na odwołanie Powodów, w którym wniósł o oddalenie odwołania. Pozwany po analizie zarzutów zawartych w odwołaniu nie znalazł podstaw do uchylenia swojej decyzji i podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej Decyzji z dnia 22 maja 2006 r.

Pozwany powtórzył swoje stanowisko, że Powodowie nie posiadają statusu strony postępowania administracyjnego dotyczącego zatwierdzenia IRiESP, a w związku z tym nie mogą skutecznie domagać się wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności Decyzji Pozwanego zatwierdzającej IRiESP. Pozwany nie zgadza się ze stanowiskiem przedstawionym w odwołaniu Powodów, iż przepis art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego jest przepisem prawa materialnego przesądzającym o istnieniu interesu prawnego po stronie Powodów w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP. Zdaniem Pozwanego celem regulacji zawartej w art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego jest uwzględnienie przez operatorów systemów dystrybucyjnych w opracowywanych przez siebie IRiESP postanowień IRiESP, w taki sposób, aby możliwe było prowadzenie niezawodnego fizycznego sterowania ruchem sieci dystrybucyjnej, przy jednoczesnym zachowaniu odmienności sposobu funkcjonowania podmiotów na poziomie prowadzenia działalności za pomocą sieci dystrybucyjnej i za pomocą sieci przesyłowej.

Pozwany wskazuje, iż ustawodawca przyjął określony system funkcjonowania rynku energetycznego, który zakłada wyraźny podział zakresu działania oraz zakresu obowiązków ciążących na Zainteresowanym oraz na operatorach systemów dystrybucyjnych, których zadania wykonują Powodowie. Brak jest zatem w ocenie Pozwanego uzasadnienia dla dopuszczenia Powodów do postępowania w sprawie zatwierdzenia IRiESP. Pozwany wskazuje, że ustawodawca zapewnił użytkownikom systemu możliwość reprezentowania swoich interesów poprzez zgłoszenie, na zasadach określonych w art. 9g ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, uwag do projektu IRiESP, które następnie na podstawie art. 9g ust. 7 i ust. 9 ustawy są przedstawiane przez operatora systemu Pozwanemu wraz z informacją o sposobie ich uwzględnienia. Taka konstrukcja prawna zdaniem Pozwanego wyłącza możliwość przyznania przymiot strony Powodom w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP. Pozwany podtrzymując swoje stanowisko zaprezentowane w Decyzji z dnia 22 maja 2006 r., stwierdza, że na podstawie art. 61 § 1 i art. 28 k.p.a. wszczęcie postępowania administracyjnego na wniosek strony jest możliwe jedynie wówczas gdy żądanie zostanie wniesione przez podmiot do tego uprawniony tj. posiadający status strony postępowania. Z uwagi na to, że zdaniem Pozwanego Powodowie nie posiadali statusu strony w postępowaniu o stwierdzenie nieważności IRiESP, Decyzją z 22 maja 2006 r. odmówił wszczęcia postępowania.

Dnia 5 września 2006 r. w ramach odpowiedzi na odwołanie Powodów, obszerne stanowisko przedstawił Zainteresowany. Zainteresowany przedstawił zasady funkcjonowania rynku energetycznego w Polsce z uwzględnieniem wymogów wynikających z członkostwa Polski we Wspólnocie Europejskiej. Zainteresowany przedstawił też tło historyczne przyjętych rozwiązań oraz zakładane cele regulacyjne leżące u podstaw przyjmowanych rozwiązań regulacyjnych. Zainteresowany przychylił się do stanowiska Pozwanego odmawiającego Powodom przymiotu strony w postępowaniu w sprawie zatwierdzenia IRiESP. Zainteresowany zwraca uwagę, iż Powodowie mieli możliwość zgłaszania swoich uwag w trybie art. 9g ust. 2, co też uczynili. Jednak uwagi te miały charakter konsultacji, co oznacza, że nie były wiążące dla Pozwanego. Odnosząc się do stanowiska Powodów zaprezentowanego w odwołaniu, którzy swój interes prawny, a tym samym przymiot strony wywodzą z art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego, Zainteresowany stwierdza, iż art. 9g ust. 5 nie jest przepisem prawa materialnego dającym podstawę do wniesienia środka zaskarżenia i tym samym nie można z niego wywodzić interesu prawnego po stronie Powodów. Dodatkowo Zainteresowany przywołał uwagi zawarte w uzasadnieniu projektu ustawy Prawo energetyczne mające wskazywać na brak woli ustawodawcy dla przyznania przedsiębiorstwom dystrybucyjnym (Powodom) przymiotu strony w postępowaniu w sprawie zatwierdzenia IRiESP. Zdaniem Zainteresowanego Powodowie nie mogą być stroną postępowania przed Pozwanym w sprawie zatwierdzenia IRiESP.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.
Odwołanie jest nieuzasadnione.

Sąd podzielił w sprawie w całości stanowisko Pozwanego przedstawione w Decyzji z dnia 22 maja 2006 r.

Sąd podzieliła stanowisko Pozwanego, iż w świetle art. 28 k.p.a., oraz w świetle przepisów ustawy Prawo energetyczne Powodom nie może być przyznany status strony w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP. Pojęcie strony w postępowaniu administracyjnym było od wielu lat przedmiotem orzecznictwa sądów administracyjnych, sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego. Bogate w tym zakresie orzecznictwo oraz liczne głosy doktryny ustaliły kryteria, jakie podmiot musi spełnić by zostać uznanym za stronę postępowania administracyjnego. Co jednak, jak trzeba podkreślić, nie przesądza o możliwych wątpliwościach w konkretnych przypadkach. Art. 28 k.p.a. stanowi, że „Stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.” Dla ustalenia interesu prawnego danego podmiotu, przepis prawa powszechnie obowiązującego powinien przyznawać temu podmiotowi prawa skutecznego żądania czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby, albo też prawa żądania zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danego podmiotu. Powodowie nie wskazali żadnego przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który dawałby im prawo zaskarżenia decyzji o zatwierdzeniu przez Pozwanego IRiESP, a tym samym stanowił podstawę do przyznania Powodom statusu strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Zdaniem Sądu przepisem takim nie może być wskazywany art. 9g ust. 5 ustawy Prawo energetyczne. Z przepisu tego nie wynika możliwość zaskarżenia IRiESP, a tym samym nie może stanowić podstawy do żądania wszczęcia postępowania przed Pozwanym. Decyzja Pozwanego o zatwierdzeniu IRiESP nie jest dla Powodów faktem obojętnym. Jednak jak trafnie wskazuje Pozwany w uzasadnieniu Decyzji z dnia 22 maja

2006 r., dotyczy ona interesów faktycznych Powodów, których nie można utożsamiać z interesem prawnym.

Rzeczywiście jak twierdzą Powodowie, art. 9g ust. 5 Prawa energetycznego, na podstawie, którego każdy z Powodów jest zobowiązany do opracowania, przedłożenia Pozwanemu i stosowania instrukcji ruchu i eksploatacji sieci dystrybucyjnej (IRiESD), w której musi uwzględnić wymagania określone w opracowanej przez Zainteresowanego i zatwierdzonej przez Pozwanego IRiESP, nakłada na Powodów określone obowiązki wynikające z Decyzji Pozwanego o zatwierdzeniu IRiESP, a tym samym dotyczy ich interesu. Na tej podstawie Powodowie twierdzą, że powinien im być przyznany status strony w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP. Jednak przepis art. 9g ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne nie może być rozpatrywany w oderwaniu od innych przepisów ustawy Prawo energetyczne oraz w oderwaniu od całego systemu funkcjonowania rynku energetycznego w Polsce, jaki został ustalony przez ustawodawcę w drodze przepisów powszechnie obowiązujących tj. ustaw i rozporządzeń.

Interes prawny Powodów i możliwość jego ochrony został przez ustawodawcę zabezpieczony w ten sposób, że mają oni możliwość zgłoszenie, na zasadach określonych w art. 9g ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, uwag do projektu IRiESP, które następnie na podstawie art. 9g ust. 7 i ust. 9 ustawy są przedstawiane przez operatora systemu Pozwanemu wraz z informacją o sposobie ich uwzględnienia. Pozwany pełni tu swoistą rolę niezależnego dla Powodów oraz Zainteresowanego arbitra, który w ramach postępowania o zatwierdzenie IRiESP musi ocenić czy uwagi zgłoszone przez Powodów zostały w należyty sposób rozpatrzone przez Zainteresowanego. Pozwany dokonuje zatwierdzenia IRiESP dopiero po szczegółowym przeanalizowaniu treści uwag zgłaszanych przez Powodów i sposobu ich uwzględnienia, przy czym uprawniony jest do żądania uwzględnienia uwag dotychczas nie wprowadzonych do IRiESP. Zdaniem Sądu przyjęta przez ustawodawcę konstrukcja nie pozwala na przyznanie Powodom statusu strony na etapie postępowania w sprawie zatwierdzenia IRiESP. Pojęcie "*interes prawny*", użyte w art. 28, rozumiane w bezpośrednim znaczeniu tego pojęcia oznacza interes oparty na prawie lub chroniony przez prawo. Treść art. 9g ust. 2 oraz art. 9g ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne, zdaniem Sądu jednoznacznie wskazują, że ustawodawca przewidział inną formę ochrony prawnych interesów oraz obowiązków Powodów niż przyznanie im statusu strony w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP. Przeciwnie twierdzenie prowadzi do tego, że zamieszczenie w ustawie przepisów art. 9g ust. 2 oraz art. 9g ust. 7, staje się zupełnie niezrozumiałe, co podważa założenie racjonalnego ustawodawcy. Przyjęta konstrukcja oznacza również, iż interesu prawnego Powodów, a tym samym podstawy prawnej do przyznania statusu strony, nie można wyprowadzać z tzw. „prawa refleksowego”, gdyż jak wskazano ustawodawca przewidział inny sposób ochrony interesu prawnego Powodów niż status strony w postępowaniu o zatwierdzenie IRiESP.

Ustawodawca w ramach swoich kompetencji wprowadził w Polsce określony system funkcjonowania i regulacji rynku energetycznego. System ten mieści się w ramach Dyrektywy 96/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz. Urz. L 27 z 30 stycznia 1997, str. 20—29). Wszystkie podmioty działające na tym rynku muszą dostosować się do rozwiązań przyjmowanych przez ustawodawcę, które są zgodne z normami wyższego rządu (dyrektywa europejska) oraz przyjęte w wymaganej procedurze! Nie jest rolą Sądu powszechnego ocenianie słuszności przyjętych rozwiązań systemowych, ani tym bardziej

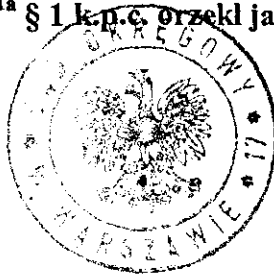

zmiana, ich w drodze interpretacji przepisów ustawy. Zdaniem Sądu przyznanie Powodom statusu strony w przedmiotowej sprawie oznaczałoby naruszenie woli ustawodawcy precyzyjnie zapisanej w ustawie Prawo energetyczne.

W tym stanie rzeczy nie znajdują uznania Sądu zarzuty naruszenia art. 6, 7 i 8 k.p.a. Pozwany słusznie zauważył, iż postępowanie wyjaśniające poprzedzające odmowę wszczęcia postępowania może dotyczyć jedynie kwestii formalnych. W niniejszej sprawie taką kwestią formalną było to czy Powodowie byli legitymowani do wniesienia wniosku z dnia 28 kwietnia 2006 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Pozwanego z dnia 10 lutego 2006 r. W świetle przepisów k.p.a. merytoryczne rozpoznanie sprawy może nastąpić jedynie wówczas, gdy żądanie zostało wniesione przez podmiot mający przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Dlatego Pozwany ze względu na brak po stronie Powodów przesłanki formalnoprawnej warunkującej dopuszczalność wszczęcia postępowania, trafnie rozstrzygnął odmawiając wszczęcia postępowania bez merytorycznego badania wniosku z dnia 28 kwietnia 2006 r.

Mając na względzie przyjęte rozwiązania Sąd uważa, iż Pozwany dokonał prawidłowej i wykładni przepisu art. 28 k.p.a. w związku z przepisami ustawy Prawo energetyczne, w szczególności art. 9g ust. 5 i zasadnie nie przyznał Powodom statusu strony w postępowaniu wszczętym przez Powodów Wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 lutego 2006 r., zakończonym Decyzją Pozwanego z dnia 22 maja 2006 r.

Wobec powyższego Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyniku oceny zebranego materiały dowodowego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz